

ARJAN ALBERTS

ALEX B.

ALS EEN LEVENSGEVAARLIJKE TBS'ER
JE TOT HET UITERSTE DRIJFT

THRILLER

PROLOOG

Met een zacht borsteltje verwijderde ze voorzichtig het laatste zand. Hij had zich mooi ontwikkeld de laatste weken. Zijn lichaam was opgezwollen en uit zijn mondhoek liep een beetje vocht. Ook begon zijn verkleurde huid nu los te laten en kropen de maden van de Sarcophaga carnaria naar buiten.

Dat hij inmiddels heel erg stonk nam ze hem niet kwalijk. Hij deed dit voor haar, hij was haar eigen lijk. Tevreden zag ze hoe kevers en mieren zich aan hem te goed deden. Ze schoof het zand terug en liep richting de hoge bomen aan de rand van het veld. Daar lag haar andere lijk.

Opnieuw knielde ze en begon te graven. Het was nog vroeg in de ochtend, niemand kon de rust verstoren. Een ekster die haar de hele tijd vanuit een wilg had gadeslagen landde brutaal tussen de graspollen en keek of er voor hem iets te halen viel. Ze negeerde zijn indringende blik en verwijderde geconcentreerd het zand dat haar lijk bedekte. Verrukt zag ze hoe kleermotten zich tegoed deden aan zijn haar en aan zijn losgelaten huid. En hoe daaronder spektorren scharrelden tussen zijn ingedroogde vlees. Wat was hij snel veranderd zo onbeschermd in het losse zand. Hij had haar

niet teleurgesteld, nee zeker niet, hij deed precies wat ze van hem verwachtte.

De ekster voelde zich bedrogen toen ze het zand terugschoof, en verspilde verder geen moeite aan haar. Met veel meer herrie dan hij gekomen was klapperde hij gepikeerd terug naar zijn uitkijkpost.

Ze klopte het zand van haar broek en zag het zonlicht tussen de wolken door over het veld glijden, en over de kleine slangetjes en draadjes die overal uit de grond staken.

1

Zijn vingertoppen speelden met de plooiën in de huid van haar hals zoals een muzikant een instrument bespeelt. Langzaam gleden zijn warme vingers verder, zoekend naar de ideale snaar. Bij haar halsslagader hielden ze stil en ze hoorde hem een zucht van verlichting slaken.

Ze durfde niet te kijken. Doodstil lag ze in de sneeuw, waar hij haar eerder had achtergelaten. Hij begreep nu dat ze nog leefde, dat ze nog een hartslag had. Maar ze wilde niet bewegen, ze bleef hangen in de ijdele hoop dat hij dacht dat ze dood was en dat hij daarmee genoegen nam.

Zijn vingers zochten nu haar polsen en hij maakte daar voorzichtig de knoopjes van haar blouse los. Zachtjes, liefkozend wreef hij over haar aderen om de bloedsomloop te stimuleren. Het was het gif in haar lichaam, haar ziekte waar hij nu voor kwam. Opnieuw hoorde ze hem zuchten. Hij moest het voelen, hij moest zeker weten dat haar hart nog klopte en haar met hiv besmette bloed rond stuwde tot het een opening vond waar het haar lichaam onder grote druk kon verlaten. Hij liet haar los en heel even leek het alsof ze helemaal alleen was. Toen voelde ze

precies op de plek waar hij zojuist met zijn vingers had gewreven een scherpe rand van koud staal tegen haar huid drukken. En ze wist dat het voorbij was, dat het lijden nu eindelijk voorbij was. Voor het eerst voelde ze berusting. De dood kwam haar halen en bracht haar bij wie ze altijd had willen zijn. Ze zonk weg in de diepte en zag haar moeder en haar broertje naar haar lachen. Maar het waren niet hun stemmen die ze hoorde, niet hun roep die vanuit de bergen klonk. Van eindeloos ver brak een noodkreet door de stilte. Iemand kende haar belager. Iemand schreeuwde zijn naam. Iemand wist dat hij het was. Natan.

2

Twee jaar later

Maandag

Suus koos geconcentreerd haar route door het bos. Het half-duister hing nog tussen de kale stammen en ze voelde zich niet op haar gemak. Schichtig volgde ze met haar ogen de schaduw, die zich leken te verplaatsen. Hij was er altijd, maar op momenten als deze wanneer ze helemaal alleen was, kwam hij het dichtst bij haar in de buurt. Ze kon zijn ademhaling voelen, hij snoof haar zweetlucht op als een roofdier dat zijn prooi naderde. Natan was een vrij man. Ze zat voor altijd opgesloten in de wereld die hij beheerste. Er was maar een manier om zich van hem te bevrijden, ze moest hem vinden, ze moest hem...

Ze schrok op van het alarm van haar horloge. Ze had nog drie minuten om het te halen. Tegelijk met haar benen schoot haar blik vooruit, speurend tussen de stammen naar het vertrouwde grijs. Ze zoog de koude lucht haar longen in en wist dat ze nog harder kon. Opnieuw versnelde ze, totdat de luchtstroom het

traanvocht uit haar ogen perste. De grote grijze muur doemde in de verte voor haar op. Haar horloge begon feller te piepen. Nog een minuut. Ze wist dat ze nu in het zicht van de camera's was. Ze konden haar volgen, de laatste meters. Nog tien seconden. Suus strekte haar arm uit en schreeuwde toen haar hand de wand raakte. Heel even voelde ze alleen maar euforie, maar al snel begon alles om haar heen te draaien en zakte ze met haar rug tegen de muur in elkaar.

Ze wist dat ze heel rustig moest blijven zitten totdat haar hoofd weer helder werd. Maar ze wist ook dat ze er klaar voor was. Niet eerder was ze zo fit en afgetraind geweest. Het was tijd om zich te wreken voor alles wat hij haar had aangedaan. Ze sloeg haar ogen op en zag het bleke ochtendlicht boven de boomtoppen. Een nieuw begin, dacht ze. Ergens daar wachtte een nieuw begin. Het voelde vreemd, vierentwintig was ze nu, maar haar leven moest eigenlijk nog beginnen. Ze maakte haar lange kastanjebruine haar los en bond het opnieuw samen tot een staart. Toen stond ze zelfverzekerd op en liep langs de vijf meter hoge muur naar de grote metalen deuren. In de linker deur zat een kleine doorgang, waar ze op het knopje van de intercom drukte. De toegang tot haar nieuwe leven lag hier binnen, tussen de muren van de streng beveiligde justitiële inrichting midden in de bossen van Wolfheze.